

Μπροστά στο 10^ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ

Το 10^ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ πραγματοποιείται σε μια κρίσιμη περίοδο για την ανώτατη εκπαίδευση και κυρίως σε μια πρωτόγνωρη περίοδο συνολικής επίθεσης προς την ελληνική κοινωνία. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ενεργώντας για λογαριασμό του εγχώριου και του διεθνούς κεφαλαίου, όπως ορίζουν τα επιτελεία του (ΕΕ, ΕΚΤ, ΔΝΤ, ΟΟΣΑ), επιδίδεται σε μια πρωτοφανή -για την μεταπολεμική περίοδο της χώρας- επίθεση κατά των κοινωνικών, των εργασιακών και των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και επιβάλλει ανεργία, ακρίβεια, ανέχεια και φτώχεια. Με μια σειρά νομοθετικών μέτρων από τη μια καταλύει το κοινωνικό κράτος, είτε καταργώντας πλήρως τον δωρεάν χαρακτήρα βασικών υπηρεσιών του (π.χ. υγεία, παιδεία), είτε εκχωρώντας μεγάλους και σημαντικούς τομείς του σε ιδιωτικά συμφέροντα (π.χ. μέσα μεταφοράς, ενέργεια), ενώ από την άλλη εμπλουτίζει το νομικό της οπλοστάσιο με νέους «αντιτρομοκρατικούς» νόμους προσπαθώντας να ποινικοποιήσει τις κοινωνικές αντιδράσεις, φοβούμενη μεγάλες κοινωνικές εκρήξεις.

Σε ό,τι αφορά στην παιδεία, παρεμβαίνει συνολικά και στις τρεις βαθμίδες της εκπαίδευσης με μέτρα που εμπορευματοποιούν την γνώση και εξαθλιώνουν τους εκπαιδευτικούς. Με ιδιαίτερη ένταση επιτίθεται στη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση, κατεδαφίζει ότι είχε απομείνει από το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της, υποβαθμίζει τις σπουδές σε ρηχή κατάρτιση σύμφωνα με τις «ανάγκες της αγοράς», εδραιώνει μια άκρως ταξική εκπαίδευση μετά το Λύκειο, βαθαίνοντας τους ήδη υπάρχοντες κοινωνικούς φραγμούς στην παιδεία, απαξιώνει τα πτυχία και συνολικά το έργο των πανεπιστημίων και των πανεπιστημιακών δασκάλων. Το κείμενο «διαβούλευσης» του Υπουργείου Παιδείας όχι μόνο προωθεί την πολιτική της Μπολόνια και τις επιταγές του ΟΟΣΑ, αλλά αποτελεί και την εξειδίκευση του Μνημονίου στην ανώτατη εκπαίδευση. Ειδικότερα οι προβλέψεις του κειμένου «διαβούλευσης» σημαίνουν:

- Βίαιη επιβολή της επιχειρηματικής λογικής στην ανώτατη εκπαίδευση, με συνέπεια ένα αγοραίο αυταρχικό εκπαιδευτήριο, πλήρως προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις των ιδιωτικών «χορηγών», χωρίς ελευθερία στη διδασκαλία, την έρευνα και την διακίνηση ιδεών, που αποκλείει την κριτική σκέψη.
- Κατάργηση της ακαδημαϊκής αυτοτέλειας των ΑΕΙ, της αυτοδιοίκησης, των συλλογικών διαδικασιών, της δυνατότητας δράσης των κινημάτων.
- Διάλυση του ενιαίου των σπουδών σε κάθε επιστημονικό πεδίο, με τα «ευέλικτα προγράμματα σπουδών» και τα σύντομης διάρκειας σπουδών «πτυχία», σύμφωνα με τις ανάγκες της αγοράς, με άμεση συνέπεια τον μαρασμό των κοινωνικών επιστημών και των ανθρωπιστικών σπουδών. Ολοκληρωτική μετατροπή του πανεπιστημίου σε κέντρο κατάρτισης και παροχής γρήγορα απαξιούμενων δεξιοτήτων, καθιστώντας παράλληλα τους αποφοίτους εύκολα αναλώσιμους εργαζόμενους, χωρίς συλλογικά επαγγελματικά δικαιώματα, υποχρεώνοντάς τους σε διαρκή «δια βίου» και επί πληρωμή επιμόρφωση.
- Συρρίκνωση και υποβάθμιση της δημόσιας και δωρεάν ανώτατης εκπαίδευσης, με την κατάργηση και συγχώνευση τμημάτων και ιδρυμάτων, ιδιαίτερα της περιφέρειας (Καλλικράτης).
- Προετοιμασία επιβολής διδάκτρων και στις προπτυχιακές σπουδές με το «κουπόνι» και τα φοιτητικά δάνεια.
- Ριζική επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων μέσα στο πανεπιστήμιο και γενίκευση της ελαστικής και επισφαλούς εργασίας και εξατομίκευση του μισθού.

Ήδη, στο πλαίσιο της επίθεσης ενάντια στον «δημόσιο τομέα» τα πανεπιστήμια υφίστανται συνθήκες χρηματοδοτικής ασφυξίας, οι διορισμοί καθυστερούν προκλητικά, οι συμβασιούχοι

διδάσκοντες αντιμετωπίζουν το φάσμα της ανεργίας, οι μισθοί παραμένουν προκλητικά κατηλωμένοι, κατάσταση που επιδεινώνουν οι μεγάλες περικοπές στους μισθούς και τις συντάξεις και ακολουθεί η απειλή του «ενιαίου μισθολογίου», η έρευνα αντιμετωπίζει συστηματική υποχρηματοδότηση και μέσα από εξευτελιστικές διαδικασίες.

Απέναντι σε αυτή την ιστορικών διαστάσεων επίθεση η σημερινή πλειοψηφία της διοίκησης της ΠΟΣΔΕΠ (ΚΙΠΑΝ-ΑΡΜΕ) έχει κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει την εμπέδωση των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και για να παροπλίσει τον κλάδο. Είναι αυτή η ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ που κατήγγειλε τους αγώνες και τις θέσεις της προηγούμενης αγωνιστικής ηγεσίας του κλάδου και στήριξε ουσιαστικά τις «μεταρρυθμίσεις» Γιαννάκου, που αρνήθηκε την αγωνιστική απάντηση σε θεσμικά πραξικοπήματα, όπως η νομιμοποίηση των ιδιωτικών κολεγίων, που απέφυγε συστηματικά να πάρει θέση ενάντια στο Μνημόνιο και τις πολιτικές που επιβάλλει το ελληνικό κεφάλαιο σε συνεργασία με την Τρόικα (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ) και να συμπαραταχτεί με τον κοινό αγώνα των εργαζομένων ενάντια στη λιτότητα, προτιμώντας να διεκδικήσει μόνο την «άρση του μισθολογικού πλαφόν» για μια ελάχιστη μείωση της διδασκόντων βυθισμένων στα προγράμματα, διαβάλλοντας έτσι την συντριπτική πλειοψηφία των πανεπιστημιακών δασκάλων στα μάτια του ελληνικού λαού. Είναι αυτοί που αντί για την αντίσταση στην κυβέρνηση προκρίνουν τη γραφειοκρατικοποίηση της ΠΟΣΔΕΠ και που θα υπέστειλαν κάθε κριτική στο όνομα της παχυλής χρηματοδότησης του «Κέντρου Μελετών και Τεκμηρίωσης». Είναι αυτοί που σήμερα ψελλίζουν ελάχιστες γενικόλογες αντιρρήσεις απέναντι στο κείμενο «διαβούλευσης», ενώ την ίδια ώρα αποδέχονται πλήρως τον πυρήνα της λογικής του επιχειρηματικού πανεπιστημίου, και σπεύδουν να δηλώσουν συμμετοχή στον «διάλογο» - παρωδία για τη νομιμοποίηση της διάλυσης της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης, εκμεταλλευόμενοι τα συμπτώματα κρίσης που ίδιοι δημιούργησαν στα πανεπιστήμια. Είναι αυτοί που καταγγέλλουν το Υπουργείο Παιδείας, μόνο και μόνο γιατί διεκδικούν το δικαίωμα να συντάξουν οι ίδιοι την νομοθεσία για την πλήρη παράδοση της Ανώτατης Εκπαίδευσης στις δυνάμεις της αγοράς.

Άλλος δρόμος δεν υπάρχει από την ολομέτωπη και ολόπλευρη σύγκρουση. Οι πρόσφατες μεγάλες κινητοποιήσεις διδασκόντων και φοιτητών στην Αγγλία και την Ιταλία, αλλά και οι αντίστοιχες στη Γαλλία και τη Γερμανία, δείχνουν ότι η νεολαία δεν δέχεται το ρόλο του φτηνού, ευέλικτου και πειθαρχημένου δυναμικού, όπως και ότι πολλοί είναι οι διδάσκοντες που αρνούνται την επιχειρηματική εκπαίδευση. Τα σκιρτήματα των φοιτητικών κινητοποιήσεων πριν τις γιορτές και οι πρώτες απεργιακές κινητοποιήσεις Συλλόγων Διδασκόντων έδειξαν ότι υπάρχει αγωνιστική διάθεση που εκφράζεται με αντίσταση στο οριστικό γκρέμισμα της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης και στην Ελλάδα.

Σε αυτή τη μάχη δεν μπορούμε να είμαστε μόνοι. Μπορούμε και οφείλουμε να συναντηθούμε στο δρόμο του αγώνα με τους φοιτητές μας, να συντονίσουμε τους δικούς μας απεργιακούς αγώνες με τις φοιτητικές καταλήψεις και διαδηλώσεις. Μπορούμε να οικοδομήσουμε πανεκπαιδευτικό μέτωπο με τους συναδέλφους της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Μπορούμε και πρέπει να συναντηθούμε με τους εργαζομένους που ξεσηκώνονται ενάντια στο Μνημόνιο. Μπορούμε να ξαναπιάσουμε το νήμα των αγώνων των προηγούμενων ετών, του μεγάλου κινήματος ενάντια στην αναθεώρηση του Άρθρου 16 και της πάλης ενάντια στο «Νόμο-Γιαννάκου». Μπορούμε να ξαναβρούμε μπροστά με τις ιστορικές θέσεις της ΠΟΣΔΕΠ για την διεκδίκηση μιας δημόσιας και δωρεάν ανώτατης εκπαίδευσης προς όφελος της κοινωνίας.

Το 10^ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ πρέπει να σταθεί στο ύψος των πρωτόγνωρων σημερινών κοινωνικών περιστάσεων, δεν πρέπει να επιτρέψουμε να μετατραπεί σε ένα άνευρο workshop διαπραγμάτευσης και αποδοχής των αντιεκπαιδευτικών πολιτικών, όπως το σχεδίασε η ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, αντίθετα πρέπει να πάρει αποφάσεις αντίστασης και αγώνα.

Σήμερα, πρέπει να βγουν μπροστά οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι που:

- υπερασπίζονται με την καθημερινή στάση τους το δημόσιο, δωρεάν και ακαδημαϊκό χαρακτήρα του ελληνικού πανεπιστημίου, πιστεύουν στη δημοκρατική λειτουργία του πανεπιστημίου που διαπαιδαγωγεί, πιστεύουν σε θεσμούς και αξίες, λειτουργούν με διαφάνεια και δεοντολογία,
- αφιερώνονται στην έρευνα και διδασκαλία με στόχο την παραγωγή νέας γνώσης και τη διάχυσή της στην εκπαίδευση των φοιτητών και προς όφελος της κοινωνίας και όχι των εταιρειών και της αγοράς,
- δεν εκποιούν την ιδιότητά τους και δεν χρησιμοποιούν πόρους του πανεπιστημίου για να αναπτύξουν επιχειρηματική δραστηριότητα μετατρέποντας τους πανεπιστημιακούς χώρους σε ιδιωτικά τεχνικά μελετητικά γραφεία, ούτε βάζουν στην τσέπη τους φακελάκια στους διαδρόμους των πανεπιστημιακών νοσοκομείων,
- δεν θεωρούν τους πανεπιστημιακούς ως «κοινωνική ελίτ» η οποία οφείλει αποκλειστικά και μόνο να συνομιλεί με την εκάστοτε εξουσία και να διαχωρίζει τις πρακτικές και τις μορφές διεκδίκησης των αιτημάτων της από τις άλλες κοινωνικές και επαγγελματικές τάξεις.

Απέναντι σε αυτήν την μεγάλη επίθεση πρέπει:

- Η πανεπιστημιακή κοινότητα να συνεχίσει να απαιτεί την άμεση απόσυρση του κειμένου «διαβούλευσης».
- Να πούμε καθαρά ότι κανένας διάλογος και καμιά διαβούλευση δεν μπορεί να γίνει με αυτούς που επέβαλαν εργασιακό μεσαίωνα στους εργαζόμενους και που επιχειρούν την πλήρη κατεδάφιση της δημόσιας και δωρεάν ανώτατης εκπαίδευσης.
- Να προβάλουμε ξανά τις διεκδικήσεις που το Πανεπιστημιακό κίνημα έχει διαμορφώσει μέσα από τους αγώνες του τα προηγούμενα χρόνια ενάντια στην αναθεώρηση του Άρθρου 16 και τον «Νόμο-Γιαννάκου». Να απαιτήσουμε την ανατροπή όλων των αντεκπαιδευτικών νόμων των τελευταίων ετών. Για δημόσια και δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση στην υπηρεσία της κοινωνίας και όχι του κεφαλαίου.
- Να επιμείνουμε στη συμπόρευση με το φοιτητικό κίνημα, όλους τους εκπαιδευτικούς, τη νεολαία και τους εργαζομένους, το εργατικό κίνημα και να επιλέξουμε τον κοινό αγώνα για την ανατροπή συνολικά της πολιτικής του Μνημονίου.